

što nosi KOMUNIZAM?

ŽIDOVI I MARXIZAM

Borba za prevlast u svijetu

UBOJICE STE LJUDI OD POČETKA

U crvenoj Moskvi održan je lani veliki kongres komunističke Internacionale, koji je poznat pod kraticom Komintern kongres. Tomu su kongresu prisustvovali današnji vlastodršci u Sovjetskoj Rusiji, istaknute ličnosti komunističke stranke iz Sovjetske Rusije i predstavnici komunističkih stranaka i tajnih komunističkih organizacija iz sviju država svijeta. (Komunističku partiju Jugoslavije zastupao je Rajić).

Pročitamo li govore sviju govornika na tom kongresu odmah ćemo opaziti, da se svi ti govori slažu u jednome, a to je: **»komunističke pokrete treba jačati u svim narodima. Potrebno je slabiti poredak u svim državnim zajednicama. Nezadovoljstvo širokih narodnih slojeva treba produljivati, a radničke mase, koje ne mogu ni u jednoj državi ništa izgubiti, jer ništa nemaju, treba nagovarati na organiziranje štrajkova, nasilne obustave rada, na javne manifestacije protiv postojećih poredaka, u krato treba u svim državama pripravljati svjetsku komunističku revoluciju«.**

Kominternkongres u crvenoj Moskvi odjeknuo je cijelom svijetu. Zato su se pobrinuli vođe komunističke stranke u Sovjetskoj Rusiji. Njihovo podzemno rovarenje u inozemstvu opazilo se u vrlo kratko vrijeme.

U industrijalnim zemljama u Evropi, a napose u Sjevernoj Americi, izbili su kao dogovorno radnički štrajkovi, ulične demonstracije i konačno krvave borbe po ulicama i cestama velikih gradova.

Istodobno se dižu pripadnici mongolske i crnačke rase, pogotovo ovi zadnji, koji ustaju navodno proti fašističkom prepadu na Abesiniju. Zapravo stoje kao glavni čimbenici iza tih jadnih milijuna pripadnika mongolske i crnačke rase vođe komunističke stranke iz crvene Moskve, kojima je časoviti cilj borba protiv fašizma i hitlerizma, a ne sloboda Abesinije. Abesinija sa njenih 70 plemena, i sve manifestacije žute i crne rase tek su puko sredstvo u rukama vođa komunističke stranke današnje Rusije u započetoj borbi protiv fašizma i hitlerizma.

Nije slučaj, da istodobno navaljuju gangsteri, plaćeni od američkih Židova u Newyorku, na njemačke trgovačke brodove, a u Francuskoj da lučki radnici stupaju u štrajkove! U brodogradilištima ratnih luka Brest i Toulon obustavlja radništvo rad, razvijaju se demonstracije, navale na redarstvo, borba s vojskom i podizanje barikada. U uličnim sukobima imade ranjenih i mrtvih. Dolazi do štrajka francuskih željezničara, koji zamjenjuju tehničke vojničke čete. Istodobno pozivlju nepotpisani letaci nizozemske seljake na uništenje žetve, a željezničare na obustavu saobraćaja! U Rotterdamu i

Amsterdamu dolazi do velikih radničkih nemira. Vlasti traže pokretače i pronađene veze vode, preko istaknutih francuskih inozemskih komunista, koji nisu ni Francuzi ni Nizozemci, nego Židovi, u crvenu Moskvu! U Braziliji javlja se buna, a vlasti hapse emisara iz Moskve!!

Tako izgleda danas slika u svijetu iza održanog Kominternkongresa.

Zaključci kongresa komunističke Internacionale u Moskvi odjeknuli su i kod nas. Nemojmo zatvarati oči i začepiti naše uši te utvarati se da ništa ne vidimo da ništa ne čujemo! **U sredini hrvatskog naroda nalaze se plaćenici komunističkih vođa iz Sovjetske Rusije. To su oni podmukli zločinci, koji su došli u našu sredinu, da na muci i znoju radnoga naroda sela i grada stvore potrebna sredstva za što ugodniji život. S hrvatskim narodom i s našom zemljom ništa ih ne veže. Niti uspomena na prošlost niti želja u sadašnjosti, niti težnja u budućnost. Slavenstvo i Hrvatstvo njima je posve tuđe, šta više, oni duboko u svojoj nutrini mrze jedno i drugo. Oni stoje u službi svojih sunarodnjaka na vodstvu komunističke stranke u Moskvi, pa za novac pomažu svojim sunarodnjacima i u sredini hrvatskog naroda i hrvatskome narodu kovati ropski lanac, jednak onome, kojim je danas okovan inače mekani kršćanski ruski narod.**

To su oni, koje nalazimo kao podmukle plaćenike na čelu sviju komunističkih stranaka i tajnih komunističkih stranaka i tajnih komunističkih organizacija u cijelom svijetu, a za koje vrijede riječi Kristove »Đavao je vaš otac i hoćete da činite želje svoga oca«. On je bio ubojica ljudi od početka i ne stoji u istini, jer nema istine u njemu. Kada govori laž »od svog govori, jer je lažac i otac laži«. (Ev. Iv. 8, 44.)

PRVA REVOLUCIJA ŽIDOVA.

Od god. 66.—70. po K.

Za vladanja cara Augusta rodio se u Judeji Isus Krist, očekivani Spasitelj svijeta. Svojim svetim životom, uzvišenom naukom i čudesima, što ih je sam činio i što ih kroz dvadeset vjekova čine u njegovo ime njegovi sveci, dokazao je svoje božanstvo.

U to je doba bilo stanje tadanjeg kulturnog svijeta prema opisu rimskog pisca Seneke ovakovo: »Sve je puno zločina i opačina, kojih više počinju, no što bi se moglo izliječiti. Upravo se silno natječu u zloćama. Svaki se dan griješi većom požudom, a stidljivost biva manja. Opačine su postale javne i zavladale su u svim srcima. Kreposti uopće više nema...«

Baš u doba rođenja Isusa Krista doživio je tadanji svijet svoju propast, jer je bio zaboravio na svoga Stvoritela, izvor svake istine i dobra.

U vrijeme, kada se je Isus Krist rodio i djelovao u Judeji, bili su Židovi već naseljeni i izvan svoje domovine u Grčkoj, Rimu i cijeloj Sjevernoj Africi. Sve kolonije Židova stajale su u tijesnoj vezi s materom zemljom i glavnim gradom Jeruzalemom. Mržnja na rimsko carstvo bila je velika. Za tu je mržnju znao i sam kralj Judeje Herod Agrippa II., također

Židov. Posve je naravski da je svoje sunarodnjake zaštićivao pred rimskim carem, gdje je to samo mogao. Osim njega bila je velika zaštitnica Židova Poppeja Sabina, žena cara Nerona, koja je i sama prešla na židovsku vjeru. Međutim ju je Neron radi raskalašenosti života, (bila je najveća bludnica Rima), ubio godine 65. p. Krista. Prije njegove smrti ubili su Židovi ministra Neronovog Rimljanina Burra, koji nije bio Židovima sklon i koji im je u Grčkoj uskratio građanska prava. Nakon smrti Neronove žene, Poppeje Sabine, velike zaštitnice Židova, a ljut radi umorstva svog miljenika Burra, zamrzio je Neron na Židove, te su poduzeli korake da se oslobode rimskog gospodstva. **Pisac Tacit veli za ovu revoluciju Židova ovo: »Istok se diže, a Židovima je cilj, da se domognu gospodstva nad svijetom«.**

Ustanak Židova buknuo je u Jerusalemu 8. kolovoza god. 66. p. Krista. Sve nežidovsko pučanstvo Jerusalema bude poklano. Iz Jerusalema proširio se ustanak i na ostalu Judeju i kolonije. Rimske čete uz pomoć nežidovskog stanovišta suprotstave se revolucionarima, te im uspije Židove potući u Cezareji, Aleksandriji, Damasku, Askalonu, Hipposu, Tirosy i Ptolomeji. Židovi revolucionarci pobjedili su samo u Jerusalemu, gdje su uspostavili židovsko revolucionarno vijeće, koje je odmah izaslalo glasnike u sve krajeve prostranog Rimskog carstva sa zadaćom, da podignu sve Židove protiv Rimljana. Povela se borba između Rima i Jerusalema. Car Neron poslao je protiv pobunjenika u Jerusalem Gaja Cassija Galla. Na domak gradu pozvalo je židovsko revolucionarno vijeće pod oružje čak jerusalemske žene i Gallo je bio po Židovima potučen. Nero izašalje na mjesto Galla Vespazijana, koji je počeo god. 68. p. Krista opsjedati Jerusalem. U to vrijeme bude umoren Nero i Vespazijan morade se vratiti u Rim, gdje je buknuo građanski rat. Videllije htjede zasjesti na Neronov prijesto, no u bitci sa Vespazijanom podlegne. Godine 69. p. Krista pošalje Vespazijan svoga sina Tita u Judeju da upokori Židove. 80 hiljada vojnika opkolilo je Jerusalem, u kojem se tada nalazilo od prilike 3 milijona Židova. Nakon dugog opsjedanja i strašnih borbi padne Jerusalem 8. septembra godine 70. p. Krista. Veličanstveni hram bude uništen, a cijeli grad pretvoren u ruševinu. Oko 1,100.000 Židova našlo je u toj strašnoj borbi svoju smrt. U gradu Rimu podignut mu je slavoluk kao vječna uspomena na ovu pobjedu Rimljana protiv revolucionaraca Židova.

Tako je neuspjela prva revolucija Židova iza rođenja Isusa Krista, ujedno prva revolucija u starom vijeku, koju nam je povijest zabilježila, a kojoj je bila svrha, da Židovi zavladaju tadanjim kulturnim svijetom.

BAR KOHBA, SIN ZVIJEZDA

Od god. 116. do 134. p. K.

Druga velika revolucija Židova počela je 46 godine iza prve, t. j. g. 116. p. K. Car Vespazijan protjerao je Židove nakon pada Jeruzalema god. 70. iz Judeje, pa su se oni sklonuli u Grčku, Rim i napose u Sjevernu Afriku.

U tim zemljama zatekli su svoje sunarodnjake, pune materijalnih dobara, koji su ih objeručke primili i s njima zajedno snovali osvetu.

Kada je 30 godina kasnije Car Trajan zasjeo na prijestolje u Rimu, dakle oko g. 100. p. K., uspjeli su Židovi posijati sjeme nezadovoljstva među sve narode rimskog carstva. Temelji nekoć jakog rimskog carstva počeli su se drmati.

Židov Rabbi Akiba ben Josip proputovao je sve rimske pokrajine potičući narod na otpor. **Među Židovima navješćivao je propast Rima i svjetsku revoluciju Židova, koja se približava.** Malo pomalo i druga revolucija Židova trebala je da bukne.

Ta je revolucija buknula g. 116. p. K. U Egiptu, Sjevernoj Africi, Judeji, Mezopotamiji, Siriji i na Cipru podigli su se Židovi protiv nežidova i tako je došlo do ogorčene borbe i strašnih pokolja. U Kireni bilo je ubijeno 220 hiljada, a na Cipru 240 hiljada nežidova. Ta revolucija mora da je bila uistinu strašna, kad nam o njoj pisac Dio Kasije bilježi ovo: **»Revolucionarci stavili su na muke puk, a od mučenih jeli su meso i pili krv. Omazaše se krvlju mučenika, a njihovu kožu navlačiše na sebe«** (slično kao vođe komunista u Sovjetskoj Rusiji).

U to vrijeme boravio je sa svojom vojskom Trajan na Eufratu. Čim je dočuo za revoluciju Židova, poslao je u Egipat i Mezopotamiju svoje ponajbolje vojskovođe. U ogorčenim borbama bili su Židovi potučeni i za čas je zavladao mir.

Taj je mir bio tek prividan. Na carsko prijestolje dolazi Hadrijan i za 14-este godine njegova vladanja izbije ponovno ustanak Židova svom svojom žestinom. **Rabbi Akiba ben Josip najavljivao je svjetsku državu Židova i stvaranje kraljevstva kralja Mesije. Na čelu svojih privrženika sišao je sa brda Bar Kohba »sin zvijezda« i zauzeo oko 9500 gradova u Maloj Aziji, Okrunjen je bio za kralja Mesiju u jakoj gorskoj tvrđi Bethir. Uspjelo mu je zauzeti cijelu Malu Aziju i istjerati Rimljane.** Sa Akiba ben Josipom vladao je mnogo godina cijelom zemljom, dajući kovati i vlastiti novac. Tek car Hadrijan sa vojskovođom Severom učinio je kraj uzurpatoru Bar Kohbi. U krvavim bojevima zauzeo je oko 50 njegovih tvrđava, te ga je g. 134. p. K. hametom potukao. Zadnja se je bitka vodila za tvrđavu Bethir, krunidbeno mjesto samoga vođe, u kojoj je i sam Bar Kohba našao svoju smrt. Rabbi Akiba ben Josip pogubljen je po Rimljanima kao starac od 120 godina u gradu Cesareji.

Tako je svršila druga neuspjela revolucija Židova u starom vijeku. Svjetska revolucija Židova ostala je tek snom kasnijih pokoljenja...!

OD BAR KOHBE DO BARUCHA SPINOZE

Od 134. do 1632. god. po K.

Smrću »Sina zvijezda«, kralja Mesije Bar Kohbe skršena je bila snaga Židova kroz punih 1500 godina.

Nauka Kristova donijela je u stari vijek, u srca ljudi ufanje i ljubav. Sve je narode staroga vijeka, koji su prigrlili kršćanstvo, obuzelo najveće oduševljenje.

U tom oduševljenju prelaze kršćanski narodi iz starog u srednji vijek. U tom evr. srednjem vijeku bio je kulturni svijet veoma malen i točno ograđen. U tom svijetu bila je samo jedna vjera, puna stvaralačke snage, vjera rimsko katolička. Povezani istom vjerom vladao je jedinstveni nazor, iz kojeg je proizašao jedinstveni društveni poredak. Unutar toga društvenog poretka imao je svaki pojedinac svoje mjesto. Pojedini staleži bili su jedan od drugog odijeljeni, no popunjavali su se prema postojećim zakonima. Svaki pojedini staleški član imao je unapred određeno polje djelovanja. Unutar granica toga svijeta, srednjeg evropskog vijeka, živio je i razvijao se zapad Evrope mnogo stotina godina, stvorivši djela vrijedna poštovanja.

Malo po malo počeo je slabiti jedinstveni svjetovni nazor, a time u vezi i jedinstveni društveni poredak. Ugled papinstva počeo je padati: u jednom dijelu svećenstva opažao se sve jače manjak znanja i različite mane; knezovi i javne vlasti počeli su gramziti za crkvenim posjedima, a neki humanisti, dakle pristaše preporoda grčko-rimske književnosti i umijeća, koji su išli za tim, da se ima nasljedovati od Grka i Rimljana sav njihov javni i privatni život (dakle i pokvarenost), počeli su obnavljati poganstvo, uništavajući na taj način kršćansku vjeru i ćudoređe. Sve to zajedno dovelo je u XVI, vijeku do velike vjerske revolucije, kojoj je stajao na čelu Martin Luther (1483.—1546.)

Od sada postaje »sloboda« sadržaj mišljenja i rada pojedinaca na svim poljima ljudskog djelovanja. Dolazi malo po malo vrijeme individualizma ili liberalizma, dakle vrijeme borbe razuzdanog i neograničenog slobodoljubiva proti svakom Božjem i čovječjem auktoritetu.

U to doba diže se Židov Spinoza sa svojom naukom pan-Mesije, »Sina zvijezda«, Bar Kohbe do uvjerenja, da je došlo doba, kada treba da se probude iz 1500-godišnjeg sna.

Vjera i krepost nalazi se na zapadu. Kulturni se svijet iskvario. Takovom duhovno iskvarenom i tjelesno oslabljenom svijetu treba zadati konačni udarac i učiniti ga robljem izabranom narodu!

U to doba diže se Židov Spinoza sa svojom naukom panteizma, po kojoj nema razlike između Boga i stvorova, kreposti i opačine, duha i blata itd.

OD BARUCHA SPINOZE DO KARLA MARXA

Od god. 1632. do 1818.

Židov Spinoza ostavlja svojim sunarodnjacima u nasljedstvo panteizam. Slijede deizam, naturalizam i racionalizam — a sve ovo troje šire sunarodnjaci intelektualca Židova Barucha **Spinoze, proglašujući ljudski razum neovisnim od Boga. To su slobodni mislioci, koji idu počevši od Spinoze sve do današnjih dana za tim, da sruše, ponize, blatom poprskaju i razbiju sve ideale kršćana. Cilj im je bio, a i danas je, uništiti kršćanstvo i zavladati cijelim svijetom!**

Put za treću revoluciju vode sunarodnjaci Bar Kohbe preko ruševina onoga srednjeg vijeka, u kojem je bujno cvao kršćanski život.

Na račun slobode, koju su ti zločinci propovijedali, eksploatirali su njihovi sunarodnjaci gotovo u svim državama kulturne Evrope sve grane javnih prihoda. Oni su predstavljali financijsku aristokraciju. Svi od reda bili su bankiri. Vlasnici tvornica bili su također oni, i malo po malo sve bogatstvo zgrnulo se u njihove ruke.

Malo po malo neki od njih udružuju se u posebna društva »Slobodnih zidara« sa svrhom da pod izlikom prosvjete i čovječnosti ruše među kršćanima njihovu vjeru, temelje svake kreposti i javnog poretka i da sva unosna mjesta u pojedinim državama podijele svojim članovima.

Od tog vremena dalje, dakle od Židova Barucha Spinoze pa do Židova Karla Marxa, zadaća je njihovih sunarodnjaka, da priprave tlo svome čovjeku, koji će novom naukom otvoriti njihovim sunarodnjacima put do svjetske revolucije, preko koje bi tada imao narod izabrani zavladati cijelim svijetom!

Sljedbenici Bar Kohbe znali su se dobro snaći u času, kada je koncem srednjeg vijeka počeo sve više slabiti jedinstveni svjetovni nazor i jedinstveni društveni poredak. Čim je »Sloboda« postala sadržaj mišljenja i rada pojedinaca na svim poljima ljudskog djelovanja, oni su malo po malo, preko svojih intelektualaca, svjesno i namjerno krivo tumačili slobodu, da mogu kao novčari uništiti gospodarski slabije, u svojim blagajnama zgrnuti silne milijune. Sa tim milijunima dobili su u svoje ruke veliku trgovinu i industriju i podložili čovjeka svome stroju. Individualizam dakle, koji su u glavnom baš oni podigli na ruševinama kršćanskog organičkog društva, shvatili su oni kao prosto sredstvo, preko kojeg će doći i preko kojeg su oni i došli do svjetskih kapitala, dakle do financijalne moći u svijetu.

Kada se čovjek, kojeg su oni podložili svome stroju, počeo malo po malo buniti, onda su se vidjeli ugroženim zajedno sa svojim kapitalom. Tko je ugrožavao njih i stečene kapitale? Njima podložan čovjek (radnik). Sada dolazi Židov Karl Marx svojom naukom dolazi marksistički pokret kao pokret proletarijata, kojem se sunarodnjaci Bar Kohbe stavljaju na čelo s namjerom da milijone proleteraca organizuju u

sebi slijepo pokornu vojsku, koja će im biti sredstvom, preko kojeg će najlakše moći zadržati u svojim rukama stečene svjetske kapitale, dakle financijalnu moć svijeta. (Nemojmo se dakle čuditi, kada budemo čitali, da je individualista i liberalac-kapitalista Židov Rotschild u Parizu svojim novcem uzdržavao boljševičku školu svojih sunarodnjaka, na oko idejnih protivnika Židova marksista Zinovjeva i Kameneva).

Židovi se nameću radnicima za vođe

POKRET KARLA MARXA U NJEMAČKOJ

Radnicima u svim državama svijeta, sinovima preraznih naroda, prikazuje se danas marksistički pokret kao pokret, koji ide za oslobođenjem radnika iz ropstva kapitalista.

Nema dvojbe, da je marksistički — boljševički pokret takav pokret, koji danas ide za rušenjem postojećih državnih poredaka i za rastvaranjem današnjeg ljudskog društva.

Pogledajmo, tko su bili utemeljitelji marksizma, tko su bili njihovi suradnici, tko su sve bili i tko su danas vođe socijalističkih i komunističkih stranaka u raznim državama, a napose u Sovjetskoj Rusiji. Kada ih sve upoznamo onda ćemo sami moći lako dati odgovor na pitanje, kakav je to pokret, koji se danas nazivlje marksističkim, i da li taj marksistički pokret ide uistinu za oslobođenjem radnika iz ropstva kapitalista!

Karl Marx (1818.—1883.).

Marksistički pokret utemeljio je Židov Karl Marx. Prezime Marx uzeo je taj osvetljivi Židov zamijenivši ga s prezimenom svoga oca Hirschel.

Na lijevoj strani slike vidimo Karla Marxa Mordochaia, a na desnoj strani Ferdinanda Lassalle-a Wolfsolna. Obadvojica su Židovi.

Djed mu se zvao Mardochai. S majčine kao i s očeve strane potekao je Karl Marx iz rabinerskih krugova. Rodio se u gradu Trieru, nauke je polazio u

Bonnu. Fanatički je mrzio Nijemce. U mnogim svojim pismima svome prijatelju Engelsu nazvao je Nijemce »psima«. U jednom pismu napisao je o Nijemcima slijedeće: »Njemački psi prosuđuju vrijednost knjiga po kubičnom sadržaju. S ovim psima ne će se moći drugačije izaći na kraj nego s toljagama...« Kako je pogrdno nazivao Hrvate i što je o njima pisao, već je poznato.

Mardochai, Hirschel, Marx, vidio je u sebi židovskog Mesiju. Marksističkom pokretu dao je ime ideje, pravac i cilj. Temelj marksizma čine njegove knjige »Kapital« 1867. Kritika političke ekonomije 1859 i »Komunistički manifest« 1847. Tijekom godina dogodilo se gotovo čudo, da silne mase nežidova polaze pravcem, koji je zacrtao Židov Karl Marx i pomažu ostvarivati cilj čovjeka, koji je tim silnim masama radnog naroda dao u ruke program, »Komunistički manifest«, u kojem na kraju veli ovo:

»Komunisti se ne ustručavaju otvoreno, jasno i glasno priznati svoja mišljenja i svoje namjere. Komunisti izjavljuju otvoreno, da se njihovi ciljevi mogu ostvariti samo silovitim preokretom cjelokupnog današnjeg društvenog poretka. Neka gospodujuće klase drhću pred komunističkom revolucijom. Proleteri nemaju ništa da izgube osim svojih lanaca.«

Marksistička nauka.

Proleteri su vjerovali, a i danas slijepo vjeruju tom svome židovskom proroku. Njegovu novu nauku priznaju bez promišljanja. **Ne vide bijednici, da njegova nauka ne donosi korist njima, nega samo i isključivo sunarodnjacima njihovog učitelja, sunarodnjacima Karla Marxa!**

Po marksističkoj nauci vlasništvo je krađa, a to znači, da marksizam uopće ne priznaje prava vlasništva. Ako pogledamo u Talmud naći ćemo tamo (Kochen hamischpat 156, 5, itd.) ove riječi:

»Vlasništvo nežidova, sve ono, što oni imadu, njihov novac i njihov posjed nije ničije vlasništvo. Ono uistinu ne pripada njima, niti oni imadu ikakvo pravo na to vlasništvo.«

Karl Marx kao Židov sigurno je poznavao Talmud, pa zato on u prvom redu traži »oduzeće vlasništva«.

U drugom redu traži Marx »Smrt građanske klase«.

U trećem redu traži Marx »Uništenje Crkve«.

U četvrtom redu traži Marx »Uništenje porodice«.

U petom redu i konačno traži Marx »Diktaturu proletarijata«.

Što znači peti i konačni zahtjev Karla Marxa »Diktatura proletarijata«? Znači rušenje postojećih poredaka u svim državama i predaju vlasti u ruke vođe proletarijata.

Da ne bi naši pošteni radnici mislili, da je Karl Marx pod »vođama proletarijata« mislio na radnike, seljake, građane (obrtnike i trgovce) ili

narodnu inteligenciju, donijet ćemo malo dalje kratke opise glavnih t. zv. vođa proletarijata, pa će svakom čitaocu biti odmah jasno, tko bi diktirao u pojedi nim državama, kada bi došlo do pobjede pristaše marksističkog pokreta, socijalista i komunista!

Ferinand Lassalle.

Poput Karla Marxa zamijenio je i Ferdinand Lassalle, Židov, svoje prezime. Očinsko mu je prezime Wolfsohn. Otac mu se zvao Chaim Wolfsohn. Rodio se u gradu Breslau od židovskih roditelja; te je kasnije postao utemeljiteljem i vođom njemačke socijalne demokracije. Kada je bio star 14 godina, pisao je svome prijatelju Židovu Blochu u jednom pismu uz ostalo i ovo: **»Smatram se jednim od najboljih živućih Židova, a pripravan sam žrtvovati svoj život za oslobođenje Židova iz njihovog današnjeg političkog položaja. Pripravan sam položiti glavu krvniku, kada bi tom žrtvom pomogao Židovima, da postanu ponovno narod, koji će drugi poštovati.** Najdraža mi je ideja postaviti se oružjem u ruci na čelo Židova i povesti ih u borbu za samostalnost.« Njemački pjesnik Židov Chaim Bükeburg, poznat u svijetu pod imenom Henrich Heine, pisao je jednom ocu Lassalla ovo: **»U vašem devetnaest godišnjem sinu gledam Mesiju stoljeća.«**

Ferdinand Lassalle kretao se samo isključivo u građanskim krugovima. Žensko su mu društvo činile aristokratkinje Sofija pl. Hatzfeld, Sofija pl. Sontzol i Helena pl. Dönniges. **Radnike je prezirao poput Karla Marxa, a stajao je njima na čelu samo i jedino zato, jer ih je trebao da mu služe kao sredstvo za polučenje ciljeva njegovih kao i njegovih sunarodnjaka.**

»Vođe« proletarijata

Uz Marxa i Lassalla stavili su se na čelo radnika i njemačke socijalne demokracije ova gospoda:

1. Johannes Jacobi, Židov
2. Walesrode, Židov
3. Oppenhein, Židov
4. Karlo Grüm, Židov
5. Bernays, Židov
6. Börnstein, Židov
7. Moses Hess, Židov. Ovaj je uz Lassalla bio glavni utemeljitelj njemačke socijalne demokracije.

Ta su sedmorica uzeli u ruke njemačku štampu šireći malo po malo u njemačkom narodu marksističke ideje, dakle potrebu oduzeća

vlasništva, potrebu uništenja građanske klase, potrebu uništenja Crkve i porodice kao i potrebu diktature proletarijata. Šireći ideju o potrebi uništenja Crkve i porodice išlo je ovih sedam Židova za tim, da malo po malo putem štampe, dakle putem letaka, jeftinih brošura, putem raznih radničkih kalendara, mjesečnika, tjednika i dnevnika kao i romana povedu njemački radni narod sela i grada putem razvratnog života da njemački narod **na taj način moralno unište, a tjelesno oslabe, pa da onda kao »vođe proletarijata« sjednu tome nesretnom narodu na grbaču i podignu svoj konačni cilj — »diktaturu proletarijata«.**

G. 1848. pokušali su ti Židovi podići u Njemačkoj revoluciju, no nisu uspjeli.

U drugoj polovici XIX. vijeka preplavili su socijalistički listovi njemački narod. Glavni su im urednici bili:

8. Eduard Bernstein, Židov
9. Karl Kautsky, Židov
10. Paul Singer, Židov

Njihovi glavni suradnici bili su:

11. Leo Trocki (Bronstein), kasnije krvnik Rusije, Židov
12. Karl Rađek (Sobelsohn), kasnije sovjetski vođa Rusije, Židov
13. Axelrod (kasnije vođa boljševika u Münchenu), Židov
14. A. Lunačarsky (kasnije boljševički komesar prosvjete u Moskvi), Židov
15. H. Dijamand (kasnije član izvršnog odbora Internacionale u Zürichu), Židov.
16. G. Kamenew (Rosenfeld), kasnije boljševički pučki komesar, Židov
17. Aleksandra Kolontay, kasnije boljševički poslanik, Židovka
18. I. Martov (Zederbaum), sudjelovao kasnije u boljševičkoj revoluciji, Židov
19. Parvus — Helphand, finansier boljševizma, pomagač kod provođenja inflacije u Njemačkoj, Židov
20. Dr. Friedrieh Adler, ubojica ministra grofa Stürcka u Beču, Židov
21. Dr. Adolf Braun, kasnije vođa austrijskih marksista, Židov
22. Kurt Eisner, kasnije boljševički ministar predsjednik u Bavarskoj, Židov
23. Dr. Gradnauer, kasnije član boljševičkog vijeća u Münchenu, Židov
24. Dr. Hilferding, proveo inflaciju u Njemačkoj kao republikanski ministar finansija, Židov
25. Rosalija Luxenburg, jedna od vođa špartakusovskog ustanka, Židovka
26. Karl Liebknecht, vođa boljševika u Njemačkoj, Židov

Osim tih Židova, koji su bili glavni urednici bezvjerskih publikacija u Njemačkoj, u kojima su malo po malo trovali njemački narod, bilo je još

mnogo drugih podvođa manjih odjela njemačkih marksističkih stranaka, pisaca manje vrijednosti, odgovornih urednika, dopisnika itd. sve samih Židova marksista, kojih se je broj popeo na nekoliko hiljada.

Sva ta vojska Židova marksista stajala je na vrhovima i ostalim istaknutim mjestima marksističkog pokreta u njemačkim zemljama. **Ti su Židovi mark. u Njemačkoj predstavljali neke vrsti generalni stožer, koji je svoje djelovanje tijekom godina širio u druge države, u prvom redu u slavensku Rusiju.**

Nema dvojbe, da je u tom marksističkom pokretu bilo Nijemaca, jer bez samih Nijemaca, koji su predstavljali marksističku vojsku, ne bi se buduća borba dala ni zamisliti. Sami ti Židovi marksisti, koje smo ovdje naveli, nebi se usudili zaći u borbu. Nijemci — kršćani, koji su prigrlili nauku Židova Marxa, prigrlili su tu nauku s puno idealizma i s najvećim povjerenjem. Sva ta marksistička vojska njemačkih radnika i nižih namještenika vjerovala je, da stupa u borbu za unapređenje svojih materijalnih interesa protiv onih, koji su plivali u slasti i lasti. **Jadnici nisu vidjeli, da su svi oni obična tegleća marva, upregnuta u kola, kojima su upravljali oni, kojima je sloboda radnika i unapređenje materijalnih interesa gospodarski slabih bila deveta briga!**

Uzde te tegleće marve držali su u ruci gore spomenuti Židovi marksisti, kako nam to jasno i glasno priznaje Friedrich Engels, Nijemac suradnik Karla Marxa u svom pismu od god. 1890. upravljenom na svog prijatelja Pernerstorfera. Odnosno mjesto u tom pismu glasi ovako:

»Židovima imamo mnogo toga zahvaliti, Heinea i to Börnea, i ako su Židovi prešućujem. Tu je naš Marx, Židov od glave do pete, Lassalle bio je Židov. Naši najbolji ljudi svi su od reda Židovi. Moj prijatelj Viktor Adler, Eduard Bernstein, Paul Singer, jedan od naših najboljih parlamentaraca, ljudi kojih se ja prijateljstvom ponosim — svi su do jednog Židovi...«

Svi su ti bili stupovi marksističkog pokreta marksističkog režima u Njemačkoj, pa su na vlasti jasno pokazali, da im do slobode radnog naroda sela i grada nije bilo ništa stalo. Posve razumljivo, jer se te Židove marksiste nije s njemačkim seljakom i radnikom nikada ništa vezalo u prošlosti niti u sadašnjosti. **Njemački seljak i radnik služio je tim Židovima marksistima kao prosto sredstvo za lično obogaćenje.**

MARKSISTIČKI POKRET U RUSIJI.

Iz Njemačke širio se je marksistički pokret preko baltičkih zemalja među ruski narod.

Marksizam su prihvatili najprije židovski radnici u litvanskim, poljskim i zapadnim ruskim krajevima, pa su se udružili u »Sveopći židovski radnički savez Litve, Poljske i Rusije«. Cilj mu nije bio unapređenje struke, već čisto židovsko-nacionalni. Taj je savez bio temelj, na

kojejm se kasnije izgradila socijalno demokratska rad. stranka u Rusiji. Osim toga saveza organiziralo se u zapadnim ruskim krajevima tijekom vremena nekoliko manjih socijalističkih saveza pravih radnika Rusa, no bez veće važnosti. Ti su se savezi kasnije utopili u sveopćem židovskom radničkom savezu, odnosno g. 1898. u socijal demokratskoj radničkoj stranci Rusije. Na manje vodećim mjestima te stranke stajali su Rusi marksisti, a u vodstvu isključivo Židovi marksisti, jer je središte stranke uvijek bio i ostao sveopći židovski radnički savez, kako se to jasno vidi iz knjige »Povijest komunističke stranke Rusije« od Zinovjeva, Židova marksiste, koji na jednom mjestu kaže ovo: **»Tokom dviju triju godina bio je »Sveopći židovski radnički savez« najmoćnija i brojčano najveća organizacija naše stranke. Glavni organizator prvog kongresa g. 1898. bio je »Sveopći židovski rad. savez«.**

Članovi vodstva sveopćeg židovskog radničkog saveza razvili su u Rusiji tijekom vremena najveću propagandu za širenje marksističkog pokreta među Rusima seljacima i radnicima. Kako je državna vlast u Rusiji bila osilila i nezadovoljstvo u narodu postojalo sve veće, bio je rad vodstva Sveopćeg židovskog radničkog saveza veoma lagan.

G. 1905. pokušali su vođe »Sveopćeg židovskog radničkog saveza« podići u Rusiji revoluciju. Pokušaj nije uspio, vođe su pobune bili pohvatani, a u ruskim gradovima odgovorio je ruski narod na ovu bunu pogromima protiv Židova. Radi tih progona Židovi su svaljivali glavnu krivnju na carsku vladu u Rusiji, no židovski pisac boljševik Rafes opravdava držanje ruske carske vlade u pitanju Židova, u svom djelu »Obrisi židov. rad. pokreta«, pisanom u Moskvi, a tiskanom u Lenjin gradu g. 1929. na stranici 23. ovako: **»Mržnja carizma na Židove bila je posve opravdana, jer je vlada u svim revolucionarnim strankama Rusije od 60-tih godina ovamo među najaktivnijim članovima nalazila Židove«. Kod ove revolucije 1905. već je sudjelovao prvi boljševički radikalni dio socijaldemokratske radničke stranke Rusije.** Bolješevike su tada vodili u Rusiji ovi marksisti:

1. Borodin prije Grusenberg, Židov
2. Frunckin, Židov
3. Gološčekin, Židov
4. Hancki, prije Fürstenberg, Židov
5. Jaroslavski, prije Gubennrann, Židov
6. Kamenco, prije Rosenfeld, Židov
7. Lašević, Židov
8. Ljadov, prije Mandelstamm. Židov
9. Radek, prije Sobelsohn, Židov
10. Zinovjev, prije Radomyslski, Židov
11. Sokolnikov, prije Bzilliant, Židov i
12. Svrdlov, Židov

Nakon ugušenja ove neuspjele revolucije pobjegli su ti vođe boljševika u Švicarsku i Francusku, odakle su nastavili svojim pogubnim radom protiv ruskog radnika i seljaka. Među boljševičkim emigrantima u Francuskoj bili

su najaktivniji Židovi marksisti Trocki, prije Bronstein, Zinovjev, prije Rodomylski i Lenjin prije Uljanov. **U mjestu Longjumeanse kraj Pariza osnovali su boljševičku školu, koju je finansirao pariški Rothschild Židov — kapitalista.** Glavni učitelji te boljševičke škole bili su spomenuti Zinovjev i Kamenev a od novih:

13. Steklov, prije Rahamkes, Židov
14. Rjazanov, prije Goldendach, Židov
15. Davidson, Židov i
16. Rappaport, Židov.

U toj školi odgajali su se oni zločinci, koji su u listopadu 1917. u komunističkoj stranci Rusije došli na vlast, te počinjali sve one grozote, kojima je bio izvrgnut i kojima je još i danas izvrgnut najveći slavenski narod svijeta Rusi.

REVOLUCIONARNI POKUŠAJI U NJEMAČKOJ.

Marksistički pokret počeo se širiti u svijetu u drugoj polovici prošlog stoljeća. Ishodišna točka ovog pokreta, koji mora donijeti otrov u svaki narod, u kojem se pojavi, bila je **Njemačka, u kojoj je počeo naučavati svoju lažnu nauku Židov Karl Marx i Židov Ferdinand Lassalle sa njihovim najtjesnijim suradnicima, t. zv. »vođama proletarijata« i predstavnicima njemačke marksističke štampe, Židovima.** Prilike u Njemačkoj i u ostalim državama Evrope bile su u drugoj polovici prošlog vijeka kao i u današnjem XX. vijeku sve do godine 1914. takove, da ovi Židovi marksisti nisu vidjeli mogućnost ostvarenja svoga plana, t. j. rušenja postojećih državnih poredaka a nakon toga oduzeće vlasništva ne Židovima, smrt građanske klase, uništenje Crkve, uništenje porodice i kao krunu svega na razvalinama sviju moralnih vrednota uspostavu trajne diktature proletarijata, zapravo Židova marksista.

Kada je g. 1914. buknuo svjetski rat bili sa vođe marksističkog pokreta u Njemačkoj uvjereni, da je došao njihov čas. Što je rat dulje trajao i što se je radni narod sela i grada sve jače krvario na raznim ratnim poljama, to su Židovi marksisti sve više sticali uvjerenje, da će nezadovoljni milijuni ratnika biti tokom vremena najbolje oružje u njihovim rukama za izvođenje prevrata u pojedinim državama i za uspostavu diktature proletarijata, zapravo Židova marksista.

Početkom svjetskog rata bila je u Njemačkoj ogromna organizacija radnika marksista, po narodnosti Nijemaca vođenih ne od Nijemaca, nego od Židova. Vođe ovih radnika, poduzeli su potrebne korake, kako bi stvorili što dublji jaz između državne vlasti i radništva. **Pakleni plan počeli su izvoditi Židovi marksisti Roza Luksenburg i Karl Liebknecht.** Dne 10. rujna 1914. održali su svoje prve govore protiv ratnih kredita. Iza njih nastupili su u toj propagandi Židovi marksisti Georges Weil, Karl Radek (Sobelsohn) i S.

Grundbach. Posijednja dvojica otputovali su iz Njemačke u Švicarsku, početkom godine 1915. i počeli odanle voditi marksističku propagandu.

Dne 6. travnja 1917. dolazi u Njemačkoj do osnutka »Nezavisne socijalno demokratske stranke, kojoj se stavlja na čelo Židov marksista Haase, a kao suradnike uzimlje Židove marksiste Herzfelda, Eisnera, Wurma, Ecksteina, Löwia, Židovku marksisticu Wolfstein i druge.

U mjesecu siječnju 1918. uspjeli su ovi Židovi marksisti organizirati štrajk radnika u tvornicama municije a Židov marksista Leo Trocki (Bronstein) širi u redovima radnika letak slijedećeg sadržaja: »Pod naše će zastave doskora stupiti milijuni takovih jadnika, koji i danas, 67 godina nakon objelodanjenja komunističkog manifesta, ne mogu ništa drugo izgubiti nego lance, u koje ih je buržoazija okovala.«

Najviše je njemačke radnike bunio Židov marksista Leo Tyško (Jogihes), a finansirao ga je ruski marksista Židov Joffe.

Iz Njemačke polazili su marksistički agenti u inozemstvo a u samoj Njemačkoj približavao se je čas, kada je trebalo ostvariti plan Židova marksista Karla Marxa i družine.

Dne 9. studenog 1918. buknuo je ustanak marksista u Njemačkoj a 10. studenog 1918. osniva se »Vijeće pučkih povjerenika, koje se sastojalo od ovih Židova marksista:

Haase, Landberg, Emanuel Wurm, Oskar Kohn, Dr. Schiffer, Eduard Bernstein i Hugo Preuss (ovaj posljednji sastavio je republikanski ustav Njemačke).

U pojedinim njemačkim državama preuzeli su marksisti preko noći vlast i sastavili marksističke vlade, u kojima su bili ovi »vođe proletarijata«.

U Pruskoj vladi Židovi marksisti Eisner, Techenbach i Jaffe.

U Saskoj vladi Židovi marksisti Gradnauer i Fritz Geyer.

U Württemberškoj vladi Židov marksista Thalheimer.

Dne 16. prosinca 1918. sastao se je u Berlinu »Sveopći kongres radničkih i vojničkih vijeća« pod predsjedanjem Židova marksiste Hilferdinga.

Kako je radni narod njemačkih sela i njemačkih gradova bio sav u vojsci, to su na tom kongresu zastupali Nijemce seljake i radnike predstavnici vojske, no nemojte misliti da su to bili Nijemci pa makar marksisti, jer to bi bilo razumljivo. **Nijemce seljake i radnike — vojnike zastupali su na ovom kongresu slijedeći Židovi marksisti:** u ime 8. vojske E. Hadenberg, u ime 4. vojske Ludwig Lodwinger, u ime 6. vojske Leo Müffelmann, u ime 7. vojske Dr Simon u ime 5. vojske Siegfried Mark, u ime 2. vojske Nathan Moses, te u ime 11. vojske Otto Rosenberg.

Pakleni plan ovih marksista, najvećih neprijatelja njemačkog naroda ipak nije uspio. Dugotrajnim ratom izmoren i uslijed teških gospodarskih prilika nezadovoljan, dao se je njemački seljak i radnik u prvi čas zavesti i

pošao za ovim marksističkim vođama. **No trijezan njemački duh ubrzo je uvidio da marksistička nauka i cijeli marksistički pokret nije ništa drugo nego dobro smišljeni plan ljudi, koji bi htjeli prije ili kasnije sjesti na grbaču sviju naroda svijeta.** U času kad su se vođe proletarijata u Njemačkoj gospoda pučki komesari marksističkih zemaljskih vlada osjećali najsigurnijim — digao se je njemački narod protiv njih. U Berlinu, Leipzigu, Hamburgu i u Ruhrskom području došlo do prvih obračuna njemačkih rodoljuba sa Židovima marksistima. Tu su bili ubijeni vođe marksista Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg i Leo Tyško. Nakon pogibije ove trojice ostali su njihovi suradnici dijelom pobjegli u inozemstvo ostavivši u zemlji na cjedilu zavedene radnike Nijemce.

Dne 6. i 7. travnja 1919. pokušali su vođe proletarijata još jedamput svoju sreću i to u Bavarskoj, pa su u glavnom gradu Münchenu proglasili Sovjetsku republiku s ovim Židovima marksistima na čelu: Toller, Mühsam, Landauer, Dr. Lipp, Dr. Wadler, Eugen Lewiné, Niessen i Lewien. Ova je republika živjela nekoliko tjedana dok nisu došli bavarski rodoljubi i uspostavili opet red i mir i slobodu.

Od polovice godine 1919. pa dalje njemački je narod sve više dolazio do uvjerenja da je bio neko vrijeme tek slijjepo oružje u rukama Židova marksista, a oni Nijemci, koji su u prvi čas prigrlili marksizam, bili su ljudi puni ideala vjerujući, da će taj marksizam njemačkom narodu donijeti mir, jednakost, bratstvo i slobodu. **Malo po malo i u njemačkom se narodu opet probudila ljubav prema domovini, prema njemačkom selu i gradu, njemački je narod odbacio marksizam, taj otrov na prsima svakoga naroda, u kojem se javlja i danas polazi njemački narod, jedinstveniji, nego što je ikad bio, uz suradnju sviju narodnih slojeva, putem sretnije budućnosti.**

BOLJŠEVIČKA REVOLUCIJA.

Boljševici, koji su nakon neuspjele revolucije god. 1905. pobjegli u Švicarsku i Francusku pripravljali su se stalno na osvetu.

Kada je godine 1914. buknuo svjetski rat, onda je došao njihov čas. Oni su dobro znali, da je Rusija kuća od karata, izvana sjajna, iznutra trula. Nezadovoljstvo ruskog naroda sa nesavjesnim činovništvom i nemogućim carskim režimom postiglo je svoj vrhunac početkom 1917.

U ožujku 1917. gubi ruski car svoj prijesto, a na njegovo mjesto dolazi Židov Kerenski.

Boljševici iz Švicarske i Francuske vraćaju se u Rusiju i u noći od 23. na 24. listopada 1917. zaključuje središnji komitet boljševika preuzeti silom vlast u državi. Toj su noćnoj sjednici prisustvovali ovi boljševici:

Lenjin, Rus, Staljin, Georgjjac, Deršinski, Rus, Bobnov, Rus, dakle tri Rusa jedan Georgijac i ovih sedam Židova: Sverdlov, Zinovjev, Kamenev, Trocki, Uritski, Kollontaj i Sokolnikov.

Lenjin postao je kasnije prvim diktatorom u Rusiji. Otac Ilja Uljanov, Rus, bio je školski nadzornik u Simbirsku, a majka Aleksandrovna Blank Židovka, kćerka bankovnog ravnatelja.

Ovaj komitet osnovao je odmah dva ureda, koji će provoditi revoluciju i to Politbiro i Ratni revolucionarni biro.

Politbiro je bilo vrhovno političko vodstvo prevrata, a Ratni revolucionarni biro vrhovno vojničko središte.

Kroz ova dva biroa prolazile su sve niti boljševičke revolucije u Rusiji. U svim mjestima predana je vlast u ruke Židova marksista, koji su oko sebe skupili takove Ruse, koji su se priznali marksistima, a takovih je bilo lako naći u redovima onih, koji u revoluciji nisu imali ništa izgubiti jer ništa nisu imali. **Kada je ruski seljak i radnik vidio, da vlast u zemlji ne dobivaju Rusi, nego u glavnom Židovi marksisti, dolazi godine 1918. do velikih protužidovskih pogroma tako, da je 27. srpnja 1918. bio je Lenjin prisiljen potpisati i izdati slijedeći zakon: »Sovnarkom (Sovjet. narodnih komesara) nalaže svima mjesnim; sovjetima, da poduzmu sve mjere opreza, kako bi se pro-židovski pokret u korijenu ugušio. Svi oni, koji sudjeluju kod pogroma i koji agitiraju za pogrome, imaju se odmah staviti van zakona.«**

Čim je izašao ovaj zakon pokazale su vođe proletarijata svoje pravo lice. **Diljem ruskih sela i gradova bilo je u najkraće vrijeme ubijeno na desetke hiljada seljaka, radnika i građana sve samih Rusa. Boljševici nisu štedjeli ni djecu na prsima majki, ni djevojaka, ni žene, ni iznemogle starice.**

Za hapšenja, mučenja i ubijanja Rusa i sviju ostalih, koji su bili sumnjivi navedenim vođama proletarijata osnovana je črezvičajka Če-ka (GPU) (tajna politička policija).

Na čelu Če-ke stajao je Poljak Derđinski, no duša same ove grozne ustanove bio je Židov marksista Jagoda, poznat pod nadimkom »krvnik ruskog naroda«. Na čelu pojedinih odjela Če-ke u Rusiji među, građanskim osobama, kod vojske i u inozemstvu stajali su ovi Židovi marksisti: Messing, Unschlicht Magilevski, Artuzov, Katzenekon, Trilisser i Kongan.

Na čelu pojedinih gradskih Če-ka stajali su Židovi marksisti:

U Moskvi Breslau, u Lenjingrađu Uricki, u Jekaterinburgu Jurevski, u Kijevu Mihailov, Manuilski i Schwartzmann, u Harkovu Kohn, u Saratovu Weinberg, na području Urala Galočekin i Safarov, na Krimu Bela Kuhn, na sjevernom Kavkaza Lander, u Jaroslavu Nahimsohn, u Ukrajini Schwartz a u sjevernim krajevima Židovka marksistica Meisel-Kredov.

Što su ovi Židovi marksisti kao vođe zloglasnih Če-ka počinjali na ruskom seljaku, radniku i građaninu, muškarcima i ženama, djeci i

starcima, to se ne da opisati. Nema zločina, nema nedjela, koje si može zamisliti najpokvarenija fantazija, koje nisu te zvijeri u ljudskoj spodobi učinile. U nedavno izašloj knjižici Rusa Nilostonskog »Krvavo opijanje boljševizma« potanje su opisana sva ta nedjela ovih najvećih zločinaca ljudskog društva.

Među najveće krvoloke boljševika broji se krvnik u Kijevu Židovka marksistica Roza Schwartz poznata pod imenom »crvena Roza«. Uslijed silnih krvoločnih nedjela tako su joj bili živci rastrovani, da si je morala dnevno u vene uštrcati kofein kao umirujuće sredstvo.

Puni podrumi, vojarne, privatni stanovi, školske zgrade i brodovi u lukama po boljševicima umorenih Rusa najvjernija sa slika jednakosti, brastva i slobode, koju bi svakom narodu donio pokret Karla Marxa preko socijalizma i komunizma!

Časnici i momčad engleskih ratnih brodova »Stead fast«, »Sarraf« i »Montrose« imali su prilike vidjeti na svoje oči gomile mrtvih tjelesa i brda ljudskih glava, ruku i nogu u jednoj gimnazijskoj zgradi i u jednom državnom uredu i u klaonici grada Odese.

Od 27. listopada 1917. do današnjih dana pružio je marksizam i komunizam u velikoj slavenskoj Rusiji ovu sliku:

U toj velikoj slavenskoj zemlji venu polako plemeniti ljudski osjećaji, a uz njih vene na jedan strašan način i ruski narod. Samozvani vođe proletarijata, koji niti s tim proletarijatom niti s ruskim narodom nemaju ništa zajedničkog, **ubijaju i progone svake godine na stotine hiljada Rusa kršćana. Milijuni svake godine umiru od glada.** Međunarodni odbor za pomoć gladnima u Rusiji, osnovan po kardinalu nadbiskupu Innitzeru u Beču utvrdio je da je samo u godini 1933. iznosio broj izgladnjelih oko 10 milijona.

•

Diktator Lenjin bio je zapravo igračka u rukama Židova marksista Sverdlova, Zinovjeva i Trockog.

Svrdlov je upravljao svim pripravama za podignuće revolucije. Protiv volje Lenjinove, dao je umoriti carsku obitelj. Zinovjev predsjedao je stalno kongresima komunističke stranke a neko vrijeme i komunističke internacionale.

Trocki je tokom prvih godina bio spoj između svjetskih financijskih visokih krugova i komunističkih vođa u Rusiji, ukratko preko Trockoga finansirali su stanoviti inozemci sunarodnjaci komunističkih vođa u Rusiji rusku boljševičku revoluciju. Obnašao je prerazne službe. Najprije je bio pučki komesar za vanjske poslove, predsjednik mirovne delegacije, komesar za unutarnju upravu, vrhovni komesar u Petrogradu, predsjednik prvog revolucionarnog vijeća i šef crvene vojske. Stalno je zastupao mišljenje, da treba svima kršćanima Rusima oduzeti njihovo vlasništvo, istrijebiti građansku klasu, izbrisati sa lica zemlje Crkvu i na mjesto porodice postaviti slobodnu ljubav. To je onaj komunist koji je uz

ostala nedjela dao u gradu Jekaterinburgu pohvatati 60 djevojaka iz građanskih krugova, 50 od njih razdijeliti crvenoj vojsci, a 10 je uzeo sebi. Lešine od tih djevojaka nađene su kasnije u podrumima jedne vojarne i guvernerove palače u kojoj je Trocki stanovao.

Danas se nalazi Trocki u inozemstvu, navodno kao prognanik, no činjenica je, da se u svakoj zemlji koju je do danas prošao, napadno širi komunizam!!!

Židovi financiraju komunizam

ŽIDOVI KAO PROPAGATORI, IDEOLOZI I FINANSIERI KOMUNIZMA.

Poznato je, da je policija ušla u trag komunističkim stanicama u Zagrebu, te da je pohapšeno mnogo komunista i u drugim krajevima ove države. Događaji na nekojim gimnazijama pokazali su, kako je ogromna komunistička propaganda upravo među srednjoškolcima. Policija je objelodanila i posebnu komunističku Okružnicu, koja je posvećena metodama komunističke propagande i akcije na srednjim školama. Objelodanjena je i druga Okružnica koja govori o seksualnom »uzgoju« zapravo razvratu omladine, kao o načinu oduševljavanja omladine za komunizam.

Kod svih je tih otkrića zapaženo, da u aktivnom propagiranju komunizma igraju veliku ulogu upravo Židovi, te da je najveći broj Židova na najvidnijim mjestima tajnih komunističkih organizacija. O tom je pisala i dnevna štampa. Svi ističu kao značajnu činjenicu, da je među komunistima velik, **napadno veliki broj bogate židovske djece.** Neki su to proglasili pukim snobizmom, a drugi vide u tome dublje uzroke, pa se pitaju »Zašto su baš Židovi, i to bogati Židovi, toliko naročito, ne samo simpatizeri već i propagatori marksizma? Zašto baš oni pokazuju toliku sklonost za otvaranje izdavačkih preduzeća i knjižara u kojima marksistička literatura zauzima redovno počasno mjesto i pretstavlja glavni artikal. To se nikako ne može objasniti pukim snobizmom. Tu je uzrok i mnogo dublji i konkretniji«.

Mi smo pokazali, da su Židovi bili oduvijek ideolozi socijalističkog i komunističkog gibanja. Boljševizam nije ništa drugo, nego radikalizirani socijalizam, s kojim ima zajednički korijen u začetnicima (Karl Marx), zajedničku temeljnu ideologiju (hist. materijalizam) i isti, zajednički cilj, (diktatura proletarijata i ukidanje privatnog vlasništva).

Da je Židovstvo igralo odlučnu ulogu u socijalističkim, socijaldemokratskim gibanjima, općenito je poznato. **Dosta da se sjetimo njemačkih i austrijskih socijalističkih partija i njihovih vođa,** pa će nam biti potpuno jasan udio Židova u marksističkom gibanju.

U ruskoj oktobarskoj revoluciji igrali su pored Lenjina, koji nije bio Židov, već Rus mongolske mješavine, kako smo ranije istakli, najvidniju ulogu upravo sami Židovi, prijašnji istaknuti socijal-demokrati u Njemačkoj. Tu je bio Trocki, prijašnji Bronstein, suradnik glavnog socijaldemokratskog lista »Neue Zeit« te partijskih novina »Leipziger Volkszeitung«, i dr. Čuveni Radek, novinar i službeni vanjskopolitički redaktor i mentor Sovjetske Rusije, bio je dugogodišnji član redakcija najvećih njemačkih socijaldemokratskih listova, a i taj je Radek Židov, kome je pravio prezirne Sobelsohn. Da samo spomenemo neka poznatija imena boljševičke Rusije s njihovim pravim i kasnijim imenima: Rosenfeld-Kamenjev, Krachman-Lageski, Silberstein-Bogdanov, Cohen-Voladanski, Lewin Pianicki, Fonstein-Cvedič, Finkelstein-

Litvinov, Rosenbaum-Maklakovski i dr. Sve su to sami Židovi, koji su odigrali važnu ulogu u boljševičkoj Rusiji.

Kako je velik broj Židova na vodećim režimskim položajima, neka nam pokaže ova statistika iz vremena prije dolaska na vlast Staljina. **U komesarijatu za obranu bilo je 33 Židova od 43 člana, u komesarijatu za vanjske poslove 13 među 16 članova, u komesarijatu za financije 30 među 34, za pravdu 20 među 21, za prosvjetu 41 među 52, opskrba 6 među 6, u komesarijatu za rad 7 među 8, za štampu 41 među 41. Najviša je vlast Sovjet pučkih komesara, a taj je imao 17 Židova od sviju 22 člana.**

Kad se pronijelo svijetom, da je revolucija u Rusiji uspjela, te da je svrgnut car, nastala je u čitavom svijetu zabrinutost, samo je Newyork priredio bučne manifestacije, dakle grad, u kome ima najviše Židova. Jedan je govornik nežidov, inače svjetskoga glasa govorio. U tom je govoru hvalio jednog Židova (Jakova Schiffa) za to, što je svojim novcem doprinesao svrgnuću cara. Tako je izvjestio list »Internacionalni Židov«. Međutim poznato je, a o tom su pisale i mnoge svjetske agencije, da su komunističku revoluciju u Rusiji financirali mnogi bogati Židovi, **pa čak i čitave židovske bankarske kuće, kao što su Kohn, Lob & Comp., Mortimer Schiff i dr.**

Moramo istaknuti, da je u samoj Sovjetskoj Rusiji nastala reakcija. Široke radničke mase počele su se buniti protiv Židova, pa je i sam Staljin bio prisiljen da poduzme neke mjere protiv Židova.

TKO SU KOD NAS KOMUNISTI

NEKOLIKO OPAZAKA UZ ROVARENJA KOMUNISTA KOD NAS

Komunistička partija Jugoslavije nije prestala s aktivnošću danom zabrane njenog zakonskog opstanka. Ona je produžila svoj rad tajno, sad s više, sad s manje uspjeha, premda su mnogi, njezini najgrlatiji članovi postali najokorjelijim dešcarima unitarističko-centralističkog kova, kao što je na pr. onaj, koji je u zagrebačkom gradskom poglavarstvu izvjesio crvenu zastavu uz histerički povik: »Osvojili smo kule Markovog trga!«

Mi smo već iznijeli da je na kongresu Komiterne zastupao Komunističku partiju u Jugoslaviji Rajić, koji je navijestio jaču djelatnost komunista kod nas upravo u godini 1935. i dalje. Političke i gospodarske prilike kao i neraspoloženje naroda prema režimu mislio je Rajić, da će biti u prilog komunističkog rovarenja. Kako su prilike i u drugom svijetu u mnogočemu slične, to se taktika uglavnom oslonila na taktiku u drugim zemljama, te se gotovo kopirao i u specijalnim nacrtima za Jugoslaviju nacrt izrađen na kongresu Treće internacionale. Taj nacrt ima u vidu masovnu borbu protiv državnog poretka i režima te za to želi surađivati sa svim

elementima, koji nisu zadovoljni. Stoga glavnu aktivnost treba usmjeriti za zajednički nastup svih elemenata pod lozinkom: demokrati za demokratske slobode protiv nasilja fašizma. Treća internacionala zapovijedila je svojim plaćenicima, da se uvuku u građanska udruženja, građanske krugove, te da zgodno formuliravši parole za borbu vode i lagano ubacuju svoja shvaćanja i zahtjeve. I u istinu, kratko vrijeme iza kongresa Komiterne gotovo se u svim državama pojavljuju **»Narodni frontovi slobode protiv fašizma«,** koje vodi nitko drugi, nego Treća intemacionala, premda mnogi pripadnici, i to na važnijim mjestima u frontu, o tom nemaju ni pojma.

I kod nas su se pojavili pokušaji osnivanja u većem opsegu Narodnog fronta slobode, no bez većeg uspjeha jer su osnivači bili pravovremeno demaskirani. Međutim aktivnost nije prestala time, što se manje ističe sam naziv »Narodni front slobode«.

Osobitu su aktivnost pokazali komunisti u izrugivanju, vjerskih svetinja.

Okružnica Komunističke Partije u Jugoslaviji

»Naša je dužnost, da u borbu protiv fašizma pokrenemo i povedemo sve demokratske pokrete, društva i organizacije, liberalne elemente, razna ženska društva, studentske napredne saveze, kršćanske kolektiviste, zatim istupe i pokrete staklara, mljekara, pokrete protiv trošarine i drugih daća, pokrete činovnika, penzionera, zanatlija, sitnih trgovaca itd. Mi trebamo podupirati svaki njihov zahtjev koji nije uperen protiv interesa radničke klase i protufašističke narodne borbe, bez obzira na iluzije i predrasude, koje te mase i pokreti još imaju. Za razne narodne slojeve komunisti će isticati svoje i prihvatiti razne njihove neposredne zahtjeve. Organizovanje masovne borbe za te razne slojeve u opće narodnu protufašističku frontu koja će koordinirati sve te razne pokrete i borbe i upućivati njihov javni udarac protiv fašizma uopće i protiv vojno-fašističke diktature osobito.«

»Protufašistička narodna fronta je pokret koji će u raznim mjestima, situacijama i vremenima imati razne oblike i nazive. Za uspjeh toga pokreta neophodno je potrebno, da se dobije što šira opštenarodna osnovica. Prema tome mi smo zainteresovani da razni oblici toga pokreta budu što više legalizovani makar i ne bili formalno povezani međusobno. Radi toga komunisti treba da podupiru stvaranje svakojakih legalnih društava i saveza preko kojih će biti lakše pojedine slojeve naroda uvući u protufašistički pokret. Zato i treba stvarati i podupirati sve vrste društava i organizacija — od najobičnijih kao na pr. pjevačka društva, činovnika, čitaonice i klubovi do stvaranja sindikalnih organa odbora za koordinaciju rada raznih antifašističkih grupacija.«

Mislim, da gornji citati najbolje objašnjavaju zahtjeve »Narodnog fronta slobode«, zamišljenog od strane požeškog i drugih komiteta. Možda će nam biti jasniji i mnogi događaji, koji su se desili u našoj sredini, a koje

dosada ni jesmo mogli tačnije raspoznati. Da ne bi bilo zabune radi toga, što »frontaši« nastupaju s parolama, koje nijesu u skladu s komunističkim Credom, treba istaći, da u »Okružnici« nalazimo ove upute:

»Razumije se, da za zajedničke akcije treba isticati onu parolu ili one parole, koje pokreću najšire mase u borbu. Pojedine razvodnjene zahtjeve koje na pr. ističu nac. sporazumaši u cilju brenzanja borbi masa mi treba da razjašnjavamo i da im suprotstavimo parole koje pokreću mase u borbu, ali zbog tih razdvojenih zahtjeva ne odustajemo od zajedničke borbe.

U toku borbe, čim se borba više zaoštrava, čim raspoloženje i pokret masa u borbi sve više raste, tim veće zahtjeve treba isticati. Ali treba uvjek najbudnije paziti: da ti zahtjevi odgovaraju stupnju raspoloženja masa i razvoja borbe i da ukazuju novi put i viši stepen borbe.«

Ipak komunizam ne uspijeva da zahvati veće mase. Velika većina hrvatskoga seljaštva ne samo što je daleko od komunizma, nego je protiv njega upravo neprijateljski raspoložena. Mase radništva dugo su se kolebale, dok se nisu posve ispravno našle na istoj liniji, kao i seljaštvo uz mali broj izuzetaka, koji još luta nešto vlastitom, a nešto tuđom krivnjom.

Srednjoškolci nijesu još izgrađeni, pa često lutaju prema momentanim raspoloženjima i prilikama, ali i među njima ima, hvala Bogu, većina ispravno orijentiranih.

Prema tome, zasada još nema u Hrvatskoj velike mase, koja bi bila boljševička.

U drugim krajevima ove države drukčiji je položaj. Događaji na Univerzitetima u Beogradu i Ljubljani pokazuju pravo stanje stvari. Preko tih centara vode kanali. Beč upravlja upravo preko ovih kanala komunističkom djelatnosti kod nas.

Čisto katolički krajevi mnogo su otporniji i manje pristupačni boljševičkoj propagandi.

Komiterna ne miruje, nego rovari. Dok je evropski svijet okupiran pitanjem rata i mira, dakle u većini vanjsko-političkim zbivanjem, komunistička internacionala želi iskoristiti taj momenat radi mogućnosti nezapaženoga rada i spremanja prevrata, iskorišćujući unutrašnje nezadovoljstvo, bilo gospodarsko ili političko. To trebamo imati na umu uvijek i svakog dana. Budna straža uvijek je nužna i korisna. Stražareći odmah ćemo uvidjeti, da nam istovremeno, u različitim oblicima, ali s istim ciljem dolaze dvije navale: navala komunističke internacionale i navala internacionalne masonerije.

Nije li to možda u savezu i pod i istim vodstvom? Prisluhnite i čut ćete, odakle vjetar puše...

Tiskano u Zagrebu, 1936.

Naklada "Nedjelje", tjednika za katolički rad, prosvjetu
i socijalni život.

Tiskala Narodna tiskara, Zagreb, Palmotićeva ul. br. 3.